

SVEA HOVRÄTT
Avdelning 03
Rotel 0301

PROTOKOLL
2016-09-09 och
2016-09-13
Föredragning i
Stockholm

Aktbilaga *22*
Mål nr Ö 7130-16

Sid 1 (8)

RÄTTEN

Hovrättslagmannen Jan Öhman samt hovrättsråden Kerstin Elserth och Jonas Högström, referent

FÖREDRAGANDE OCH PROTOKOLLFÖRARE

Hovrättsfiskalen Åsa Linghede

KLAGANDE

Julian Assange, 710703
Frihetsberövande: Häktad i sin frånvaro
Ecuadors ambassad i London
Storbritannien

Ombud: Advokaten Thomas Olsson
Box 12706
112 94 Stockholm

Ombud: Advokaten Per E Samuelson
Fleminggatan 17
112 26 Stockholm

MOTPART

Överåklagaren Marianne Ny och chefsåklagaren Ingrid Isgren
Åklagarmyndigheten
Utvecklingscentrum i Göteborg respektive Åklagarkammaren i Västerås

SAKEN

Häktning m.m.

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Stockholms tingsrätts beslut 2016-05-25 i mål nr B 12885-10

Julian Assange har yrkat att hovrätten ska upphäva tingsrättens beslut om häktning.
Han har även begärt att hovrätten ska hålla muntlig förhandling.

Åklagaren har motsatt sig att häktningsbeslutet upphävs. Åklagaren har anfört att det saknas skäl att hålla en muntlig förhandling men har inte motsatt sig att så sker.

Dok.Id 1299195

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 2290 103 17 Stockholm	Birger Jarls Torg 16	08-561 670 00 08-561 669 80 E-post: svea.avd3@dom.se www.svea.se	08-561 669 88	måndag – fredag 09:00-15:00

Efter föredragning fattar hovrätten följande

BESLUT (att meddelas 2016-09-16)

1. Hovrätten avslår Julian Assanges begäran om muntlig förhandling.
2. Hovrätten avslår Julian Assanges yrkande om att tingsrättens beslut om häktning ska upphävas.

Skälen för hovrättens beslut

Muntlig förhandling

Julian Assange har anfört att en muntlig förhandling behövs för att han genom sina ombud ska få tillfälle att redogöra för det faktiska händelseförloppet mellan honom och målsäganden i augusti 2010 och för att hans ombud ska få möjlighet att föredra samtliga eller vissa av de SMS som tagits i beslag i målsägandens mobiltelefon, allt i syfte att visa att det inte föreligger sannolika skäl för brottsmisstanken.

I hovrätten är utgångspunkten att ett överklagat beslut om häktning prövas efter skriftlig handläggning. Om det är nödvändigt för utredningen i målet att en part eller någon annan hörs muntligen kan hovrätten besluta om detta (52 kap. 11 § rättegångsbalken). Hovrätten kan också hålla muntlig förhandling för att tillgodose Europakonventionens krav på muntlig förhandling eller om det annars framstår som ändamålsenligt.

Vid prövningen av häktningsfrågan har hovrätten tillgång till det utredningsmaterial som har lagts fram vid de tidigare domstolsprövningarna, bl.a. i form av sekretessbelagda protokollsbilagor och häktningspromemorior. De invändningar som Julian Assange tidigare har anfört mot brottsmisstanken och hans argumentation kring målsägandens SMS finns alltså väl dokumenterade i målet. Inom ramen för den nu aktuella begäran har det inte tillkommit några uppgifter om att det finns ytterligare SMS av intresse för bedömningen eller hur sådana meddelanden, enligt Julian Assanges uppfattning, kan påverka styrkan i brottsmisstankarna. Det skriftliga materialet erbjuder således fullgoda möjligheter för hovrätten att bedöma

häktningsfrågan. Det kan därför inte anses nödvändigt eller ändamålsenligt att frågå huvudregeln om skriftlig handläggning i hovrätten. Julian Assanges begäran om muntlig förhandling ska därför avslås.

De grundläggande förutsättningarna för häktning

Efter genomgång av det befintliga utredningsmaterialet och vad parterna har anfört finner hovrätten, i likhet med tingsrätten, att Julian Assange alltjämt är på sannolika skäl misstänkt för våldtäkt, mindre grovt brott, den 17 augusti 2010 i Enköping.

Hovrätten delar även tingsrättens bedömning att det fortfarande finns risk för att Julian Assange avviker eller på något annat sätt undandrar sig lagföring eller straff.

Proportionalitetsbedömningen

En ytterligare förutsättning för att häktning ska få ske är att skälen för åtgärden uppväger det intrång eller men i övrigt som åtgärden innebär för den misstänkte eller för något annat motstående intresse (24 kap. 1 § tredje stycket rättegångsbalken).

Bestämmelsen innebär att häktningen måste stå i rimlig proportion till vad som står att vinna med åtgärden. Tvångsmedlet får bara användas om syftet med häktningen inte kan tillgodoses genom mindre ingripande åtgärder (se prop. 1988/89:124 s. 26 och 65 f). Ytterst blir det en fråga om att väga det allmänna intresset av att brottsmisstankarna utreds på ett säkert sätt mot den enskildes intresse av att inte få sin rörelsefrihet inskränkt. Det bör då särskilt uppmärksammas att skuldfrågan inte är avgjord (se NJA 2015 s. 261 p. 7).

En bedömning av proportionaliteten ska göras också vid fortsatt häktning av en misstänkt som inte är närvarande vid rätten. Av praxis följer dock att avvägningen mellan motstående intressen måste kunna ta intryck av att häktningen inte har kunnat verkställas. De intressen som står mot varandra kan därför komma att ges en annan inbördes tyngd i sådana fall. Även utevarohäktning kan i praktiken leda till inskränkningar i den enskildes rörelsefrihet, men typiskt sett måste ett verkställt häktningsbeslut ses som väsentligt mer ingripande (jfr 24 kap. 17 § tredje och fjärde styckena rättegångsbalken och NJA 2015 s. 261 p. 9).

Den aktuella brottsmisstanken är av ett sådant slag att det finns ett starkt allmänt intresse av att den kan utredas. Vidare avser misstanken en händelse som ska ha ägt rum i Sverige och de brittiska domstolarna har funnit att Julian Assange kan överlämnas hit enligt den europeiska arresteringsordern. Samtidigt måste konstateras att utevarohäktningen har bestått under en mycket lång tid och medfört en rad olika menliga verkningar för Julian Assange.

Vid proportionalitetsbedömningen beaktar hovrätten inledningsvis, i likhet med tingsrätten, att Julian Assange har varit frihetsberövad i Storbritannien under tiden den 7–16 december 2010 och att han därefter haft restriktioner i form av elektronisk övervakning med fotboja, daglig anmälningsplikt hos polismyndigheten och förbud att vistas utanför bostaden mellan vissa klockslag.

När det gäller frågan om vilka andra menliga verkningar som särskilt ska beaktas vid proportionalitetsbedömningen har Julian Assange huvudsakligen hänvisat till tre ytterligare omständigheter, nämligen *att* hans vistelse på Ecuadors ambassad i London ska betraktas som ett frihetsberövande, *att* hans hälsotillstånd försämrats och *att* brottsutredningen inte har drivits framåt med tillräcklig omsorg och skyndsamhet. Hovrätten behandlar i det följande frågorna i den nu nämnda ordningen.

Utgör ambassadvistelsen ett frihetsberövande som ska beaktas?

Julian Assange har i denna del bl.a. hänfört sig till ett utlåtande av den 22 januari 2016 från FN:s arbetsgrupp om godtyckliga frihetsberövanden (Arbetsgruppen) enligt vilket hans vistelse på Ecuadors ambassad i London sedan den 19 juni 2012 utgör ett godtyckligt frihetsberövande. Som tingsrätten har funnit är utlåtandet från Arbetsgruppen inte bindande för svenska domstolar. Det finns visserligen exempel på att Europadomstolen har nekat att ta upp klagomål till prövning med hänvisning till att samma ärende tidigare har undersökts av Arbetsgruppen (se artikel 35.2 (b) i Europakonventionen och Europadomstolens avgörande i bl.a. Hilal Mammadov mot Azerbajjan, nr 81533/12, den 4 februari 2016). Men att utifrån detta hävda att Arbetsgruppens utlåtanden har samma ställning i svensk rätt som ett avgörande från Europadomstolen är en alltför långtgående slutsats. Detta inte minst mot bakgrund av att Europakonventionen och den genom konventionen inrättade domstolens

avgöranden har en fördragsrättslig särställning i svensk rätt. Europakonventionen gäller nämligen som svensk lag och det är grundlagstridigt att meddela lag eller annan föreskrift i strid med Sveriges åtaganden på grund av Europakonventionen (se 2 kap. 19 § regeringsformen). Någon sådan särställning har inte de internationella konventioner som Arbetsgruppen tillämpar.

I likhet med övriga domstolar är hovrätten dock skyldig att, i den mån det är möjligt, tolka svensk rätt så att den står i överensstämmelse med Sveriges internationella förpliktelser. Vid sin prövning ska hovrätten alltså beakta de konventioner och andra internationella rättskällor som Arbetsgruppen hänvisar till i sitt utlåtande och som Sverige har en folkrättslig skyldighet att följa. Det innebär dock inte att hovrätten i det enskilda fallet är bunden av den slutsats som Arbetsgruppen kommit till.

En springande punkt i Arbetsgruppens – och Julian Assanges – argumentation om godtyckligt frihetsberövande är att Julian Assange i praktiken är tvingad att stanna på Ecuadors ambassad. Det skäl som anförs för detta är att han, om han skulle lämna ambassaden, löper en risk att bli utlämnad till USA, med allvarliga återverkningar för honom.

En person som har överlämnats enligt en europeisk arresteringsorder får inte utlämnas till tredje land utan samtycke av den behöriga myndigheten i den medlemsstat som har beslutat att överlämna personen (se artikel 28.4 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna). En utlämning av Julian Assange från Sverige till USA skulle alltså, för det första, förutsätta ett samtycke från behöriga myndigheter i Storbritannien.

För det andra skulle en prövning av utlämningsfrågan ske enligt svensk rätt. Enligt det svenska regelverket prövar Högsta domstolen, på begäran, om det föreligger hinder mot utlämning (15 och 18 §§ lag [1957:668] om utlämning för brott). Hinder mot utlämning kan föreligga om en person begärs utlämnad för ett politiskt brott, om personen i fråga riskerar att utsättas för förföljelse, om en utlämning vore oförenlig med humanitetens krav, eller om en utlämning skulle strida mot Europakonventionen (se 6–8 §§ utlämningslagen och NJA 2009 s. 280). Högsta domstolens avgörande är

bindande även i förhållande till regeringen (20 § utlämningslagen). Det finns således skyddsregler i svensk rätt som ska säkerställa att en person inte utlämnas om denne riskerar omänsklig eller förnedrande behandling eller riskerar att på ett flagrant sätt förvägras en rättvis rättegång.

Med hänsyn till det anförda delar hovrätten tingsrättens bedömning att Julian Assange inte kan anses vara förhindrad att lämna Ecuadors ambassad i London. Utredningen ger inte heller i övrigt anledning att frångå den bedömning som domstolarna tidigare har gjort om Julian Assanges vistelse på ambassaden. Vistelsen som sådan är alltså inte att betrakta som ett frihetsberövande och ska inte ges någon självständig betydelse vid proportionalitetsbedömningen. Hovrätten ansluter sig också till Högsta domstolens bedömning att Julian Assanges rörelsefrihet inte kan anses vara i praktiken begränsad på ett sådant sätt att det strider mot Europakonventionen (se NJA 2015 s. 261 p. 15–16.)

Betydelsen av Julian Assanges hälsotillstånd

Enligt hovrätten saknas det anledning att ifrågasätta Julian Assanges beskrivning av sina levnadsförhållanden på den ecuadorianska ambassaden i London. Detsamma gäller för Julian Assanges uppgifter om sitt hälsotillstånd och sitt behov av vård. Eftersom Julian Assange, i enlighet med det nyss sagda, inte till följd av häktningsbeslutet kan anses vara förhindrad att lämna ambassaden för att söka vård har dessa omständigheter dock bara begränsad betydelse vid intresseavvägningen. Frågan om ”fri lejd” för mer akuta sjukvårdsinsatser får vidare, som åklagaren har anført, främst anses vara en sak för myndigheterna i Storbritannien.

Betydelsen av att brottsutredningen drivs framåt

En förundersökning ska bedrivas så att ingen i onödan drabbas av kostnader eller olägenheter och så skyndsamt som omständigheterna medger (23 kap. 4 § rättegångsbalken). Det åligger också de brottsutredande myndigheterna att med rimlig effektivitet verka för att häktningstiden blir så kort som möjligt. Både hovrätten och Högsta domstolen har redan vid sina tidigare prövningar av häktningsfrågan uttalat att den långa tid som häktningen har bestått innebär ett ökat krav på att undersöka alternativa utredningsmöjligheter för att driva förundersökningen framåt (se NJA 2015 s. 261).

Julian Assange har nu varit häktad i sin utevaro i nästan sex år. Den mycket långa tid som häktningen har bestått måste vägas in i proportionalitetsbedömningen. Mot en fortsatt utevarohäktning talar även den omständigheten att det dröjde lång tid innan åklagaren inledde ett arbete för att pröva alternativa vägar för att kunna driva förundersökningen vidare.

Till detta kommer att det har gått ca ett år och fyra månader sedan Högsta domstolen meddelade sitt beslut i häktningsfrågan utan att det har hållits något förhör med Julian Assange och att de dröjsmål som kan vara hänförliga till Ecuador snarare än till svenska myndigheter inte ska belasta honom (jfr NJA 2011 s. 518). Även detta skulle kunna tala för att häktningen nu bör hävas.

Mot detta ska dock ställas att det sedan början av år 2015 har vidtagits ett flertal åtgärder för att få till stånd ett förhör med Julian Assange på brittiskt territorium eller på Ecuadors ambassad i London. En ansökan om ömsesidig rättshjälp skickades till Storbritannien och Ecuador under våren 2015. Storbritannien gav tillstånd i enlighet med ansökan, vilket innebar att svensk åklagare och polis skulle genomföra utredningsåtgärderna. Däremot gav Ecuador inte något sådant tillstånd. I slutet av sommaren 2015 tog den svenska regeringen ett initiativ som resulterade i ett avtal om ömsesidig hjälp i brottmål mellan Ecuador och Sverige. Avtalet trädde i kraft den 22 december 2015 varefter en ny ansökan om rättshjälp skickades till Ecuador. Ansökan avvisades dock på formella grunder och en tredje ansökan översändes till Ecuador den 16 mars 2016. Åklagaren har den 2 september 2016 uppgett att denna ansökan har accepterats och att ett förhör förväntas kunna hållas inom de närmaste månaderna. Vidare ska vägas in att åklagaren numera, som en alternativ utredningsmöjlighet, har accepterat att förhöret med Julian Assange ska hållas av en ecuadoriansk åklagare enligt en i förhand ingiven frågelista.

Det framgår således att åklagaren under det senaste dryga året har arbetat aktivt för att driva utredningen vidare och även godtagit alternativa utredningsmetoder. Enligt hovrätten saknas det anledning att ifrågasätta uppgiften att ett förhör med Julian Assange kan hållas inom de närmaste månaderna. Hovrätten utgår också från att

åklagaren snarast möjligt kommer att vidta de kompletterande utredningsåtgärder som förhöret kan påkalla innan ett beslut i åtalsfrågan kan fattas.

Mot denna bakgrund ansluter sig hovrätten till tingsrättens bedömning att häktningsbeslutet fortfarande framstår som verkningsfullt för att få till stånd ett förhör med Julian Assange och att ett sådant inte kan åstadkommas genom en mindre ingripande åtgärd.

Det som nu har sagts i fråga om proportionalitet innebär sammantaget följande. Det allmänna intresset av att utredningen kan fortsätta väger tungt. Med hänsyn till detta och till risken för att Julian Assange avviker eller på något annat sätt undandrar sig lagföring eller straff om häktningen hävs, uppväger skälen för en fortsatt häktning fortfarande det intrång eller men i övrigt som åtgärden innebär för honom. Det finns därför för närvarande inte skäl att upphäva häktningsbeslutet. Julian Assanges yrkande om detta ska därför avslås.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga A

Beslutet om häktning kan överklagas utan inskränkning i tiden. Beslutet om muntlig förhandling får överklagas endast i samband med att beslutet om häktning överklagas.

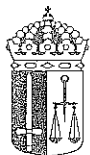

Åsa Lindhede

Protokollet uppvisat/

SVEA HOVRÄTT

HUR MAN ÖVERKLAGAR

Om Ni vill överklaga hovrättens avgörande ska Ni göra det genom att skriva till Högsta domstolen.

Överklagandet ska dock skickas eller lämnas till hovrätten. Det ska ha kommit in till hovrätten senast den dag som anges i slutet av det överklagade avgörandet.

Beslut om häktning, restriktioner enligt 24 kap. 5 a § rättegångsbalken eller reseförbud får överklagas utan tidsbegränsning.

Det krävs prövningstillstånd för att Högsta domstolen ska pröva ett överklagande. Högsta domstolen får meddela prövningstillstånd endast om

1. det är av vikt för ledningen av rättstillämpningen (prejudikatskäl) att överklagandet prövas av Högsta domstolen, eller
2. det finns synnerliga skäl till sådan prövning, såsom att det finns grund för resning eller att domvilla förekommit eller att målets utgång i hovrätten uppenbarligen beror på grovt förbiseende eller grovt misstag.

Överklagandet ska innehålla uppgifter om

1. klagandens namn, adress och telefonnummer,
2. det avgörande som överklagas (hovrättens namn och avdelning samt dag för avgörandet och målnummer),
3. den ändring i avgörandet som yrkas,
4. varför avgörandet ska ändras,
5. de omständigheter som åberopas till stöd för att prövningstillstånd ska meddelas,
6. de bevis som åberopas och vad som ska styrkas med varje bevis.

Förenklad delgivning

Om Ni tidigare informerats om att Ni kan komma att delges handlingar i målet/ärendet genom förenklad delgivning, kan förenklad delgivning med Er komma att användas också hos Högsta domstolen om någon överklagar avgörandet dit.

SVEA COURT OF APPEAL
Division 03
Section 0301

RECORD
9 September 2016 and
13 September 2016
Report in
Stockholm

File annex
Case no Ö 7130-16

THE COURT

Senior Judge of Appeal Jan Öhman and Judges of Appeal Kerstin Elserth and Jonas Högström, rapporteur

REPORTING AND RECORDING CLERK

Legal Clerk Åsa Linghede

APPELLANT

Julian Assange, date of birth 3 July 1971
Deprivation of liberty: Detained in his absence
Embassy of Ecuador in London
United Kingdom

Representative: Thomas Olsson, Member of the Swedish Bar Association
Box 12706
SE-112 94 Stockholm

Representative: Per E Samuelson, Member of the Swedish Bar Association
Fleminggatan 17
SE-112 26 Stockholm

RESPONDENT

Director of Public Prosecutions Marianne Ny and Chief Public Prosecutor Ingrid Isgren
Swedish Prosecution Authority
Prosecution Development Centre, Gothenburg, and Public Prosecution Office,
Västerås, respectively

MATTER

Detention etc.

RULING APPEALED

Order of Stockholm City Court of 25 May 2016 in case no B 12885-10

Julian Assange has presented a claim that the Court of Appeal set aside the detention order made by the City Court. He has also requested that the Court of Appeal hold a hearing.

Doc.Id 1299195

Postal address	Visitor's address	Telephone	Fax	Office hours
Box 2290 SE-103 17 Stockholm	Birger Jarls Torg 16	+46 8561 670 00 +46 8561 669 80 Email: svea.avd3@dom.se www.svea.se	+46 8561 669 88	Monday – Friday 09:00-15:00

The prosecutor has opposed the claim that the detention order be set aside. The prosecutor has stated that there is no reason to hold a hearing but has not opposed one being held.

After a report on the matter the Court of Appeal makes the following

ORDER (to be issued on 16 September 2016)

1. The Court of Appeal refuses Julian Assange's claim for a hearing.
2. The Court of Appeal refuses Julian Assange's claim that the detention order made by the City Court be set aside.

Reasons for the decisions of the Court of Appeal

Hearing

Julian Assange has stated that a hearing is needed in order to give him the opportunity to give an account, through his representatives, of the actual sequence of events between him and the injured party in August 2010 and to enable his representatives to present all or some of the text messages seized in the injured party's mobile phone, all of this being in order to show that there is not probable cause for the suspected offence.

The principle in the Court of Appeal is that an appeal of a detention order is examined after a written procedure. If an oral examination of a party or some other person is necessary in the Court of Appeal, the Court of Appeal may decide this (Chapter 52, Section 11 of the Code of Judicial Procedure). The Court of Appeal can also hold a hearing to meet the requirements of the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms for a hearing or if it appears to be appropriate for some other reason.

When examining the question of detention the Court of Appeal had access to the investigative material presented at the previous court examinations, including the record annexes and detention memorandums covered by secrecy. The objections that

Julian Assange has previously presented regarding the suspected offence and his arguments about the injured party's text messages are well-documented in the case. No new information has emerged in the context of the present request to the effect that there are additional text messages of interest for the assessment of how such messages can, in the view of Julian Assange, affect the strength of the suspicions of an offence. The written material thus provides the Court of Appeal with fully adequate possibilities of assessing the question of detention. Therefore it cannot be deemed to be necessary or appropriate to depart from the main rule of a written procedure in the Court of Appeal. Julian Assange's request for a hearing shall therefore be refused.

The basic prerequisites for detention

After reviewing the existing investigative material and what the parties have stated, the Court of Appeal finds that Julian Assange is still suspected on probable cause of rape, a less serious offence, in Enköping on 17 August 2010.

The Court of Appeal also shares the assessment of the District Court that there is still a risk that Julian Assange will flee or otherwise evade legal proceedings or a penalty.

Assessment of proportionality

A further prerequisite for detention to be permitted is that the reasons for the measure outweigh the intrusion or other detriment to the suspect or some other opposing interest that the measure entails (Chapter 24, Section 1, third paragraph of the Code of Judicial Procedure).

This provision means that the detention must be in reasonable proportion to what can be gained by the measure. The coercive measure may only be used if the purpose of the detention cannot be satisfied by less intrusive measures (see Government Bill 1988/89:124 p. 26 and pp 65 f). Ultimately, this is a question of weighing the public interest of the suspected offence being investigated in a secure way against the right of the individual not to have their freedom of movement restricted. It should be specifically pointed out that the question of guilt has not been decided (see NJA [Supreme Court case reports] 2015 p. 261 point 7).

An assessment of proportionality shall also be made regarding the continued detention of a suspect who is not present in court. But it follows from case law that the balance between opposing interests must be able to take account of the fact that it has not been possible to execute the detention order. The opposing interests may therefore be given different weight relative to one another in such cases. In practice, detention *in absentia* can also lead to restrictions of the individual's freedom of movement, but a detention order that has been executed must typically be viewed as significantly more intrusive (cf. Chapter 24, Section 17, third and fourth paragraphs of the Code of Judicial Procedure and NJA 2015 p. 261 point 9).

The suspected offence in the present case is of such a kind that there is a strong public interest in being able to investigate it. Moreover, the suspicion relates to an incident that is supposed to have taken place in Sweden and the UK courts have found that Julian Assange can be surrendered under the European arrest warrant. At the same time, it must be noted that the detention *in absentia* has lasted for a very long time and has resulted in various detrimental effects for Julian Assange.

In making an assessment of proportionality the Court of Appeal begins, like the District Court, by taking account of the fact that Julian Assange was deprived of his liberty in the UK in the period 7–16 December 2010 and that thereafter he has had restrictions in the form of electronic surveillance using a tag, a daily reporting obligation to the police authority and a ban on being outside his home between certain times.

When it comes to the question of what other detrimental effects are to be given particular consideration in the assessment of proportionality Julian Assange has mainly cited three other circumstances: *that* his stay at the Embassy of Ecuador in London shall be regarded as a deprivation of liberty, *that* the state of his health has deteriorated and *that* the investigation of the offence has not been moved forward with sufficient care and speed. The Court of Appeal will consider these questions in that order.

Is the stay at the Embassy a deprivation of liberty that shall be taken into account?

The material cited by Julian Assange in this part of his action includes an opinion from the UN Working Group on Arbitrary Detention (the Working Group) to the effect that

his stay at the Embassy of Ecuador in London since 19 June 2012 is an arbitrary detention. As the District Court has found, this opinion from the Working Group is not binding on Swedish courts. There are certainly examples of the European Court of Human Rights refusing to admit complaints with reference to the fact that the same matter has been examined by the Working Group (see Article 35.2 (b) of the European Convention and the ruling of the European Court in, for example, *Hilal Mammadov v. Azerbaijan*, no. 81533/12 of 4 February 2016). But to assert on this basis that the opinions of the Working Group have the same status in Swedish law as a ruling by the European Court is to draw too far-reaching a conclusion. This is, not least, in view of the fact that the European Convention and the Court established through the Convention have a special treaty law status in Swedish law. The European Convention has, in actual fact, the force of law in Sweden and it is contrary to the constitution to issue any act of law or other statute that contravenes Sweden's undertakings on account of the European Convention (see Chapter 2, Article 19 of the Instrument of Government). The international conventions applied by the Working Group do not have such special status.

However, like other courts, the Court of Appeal is obliged, to the extent possible, to interpret Swedish law in a way that is in conformity with Sweden's international obligations. In its examination the Court of Appeal shall therefore take account of the conventions and other international sources of law that the Working Group has referred to in its opinion and that Sweden has an obligation under international law to follow. But this does not mean that the Court of Appeal is bound in a particular case by the conclusion reached by the Working Group.

One crucial point in the arguments of the Working Group – and of Julian Assange – about arbitrary detention is that Julian Assange is forced, in practice, to stay in the Embassy of Ecuador. The reason given for this is that he would, if he were to leave the Embassy, run the risk of being extradited to the United States, with severe repercussions for him.

A person who has been surrendered pursuant to a European arrest warrant must not be extradited to a third country without the consent of the competent authority of the

Member State which decided to surrender the person (see Article 28 (4) of Council Framework Decision 2002/584/JHA of 13 June 2002 on the European arrest warrant and the surrender procedures between Member States). Therefore an extradition of Julian Assange from Sweden to the United States would, in the first place, require the consent of competent authorities in the United Kingdom.

In the second place, an examination of the matter of extradition would be carried out under Swedish law. Under the Swedish regulations the Supreme Court examines, on request, whether there is any impediment to extradition (Sections 15 and 18 of the Extradition for Criminal Offences Act [1957:668]). There may be an impediment if extradition of a person is requested for a political offence, if the person whose extradition is requested risks being subjected to persecution, if extradition would be incompatible with standards of humane treatment or if an extradition would be contrary to the European Convention (See Sections 6– 8 of the Extradition for Criminal Offences Act and NJA 2009 p. 280). The ruling of the Supreme Court is also binding for the Government (Section 20 of the Extradition for Criminal Offences Act). So there are safeguards in Swedish law that are intended to ensure that a person is not extradited if they risk inhuman or degrading treatment or if they risk being refused a fair trial in a flagrant way.

In view of what has been stated above, the Court of Appeal shares the District Court's assessment that Julian Assange cannot be deemed to be unable to leave the Embassy of Ecuador in London. Nor does the investigation provide any other reason to depart from the assessment previously made by the courts of Julian Assange's stay at the Embassy. Therefore his stay, as such, is not to be regarded as an unlawful deprivation of liberty and shall not be given any importance in its own right in the assessment of proportionality. The Court of Appeal also concurs with the assessment of the Supreme Court that Julian Assange's freedom of movement cannot be deemed to be restricted in practice in a way that is contrary to the European Convention (see NJA 2015 p. 261 points 15–16).

The importance of the state of Julian Assange's health

In the view of the Court of Appeal there is no reason to question Julian Assange's description of his living conditions at the Embassy of Ecuador in London. The same applies to the information given by Julian Assange about the state of his health and his need for health care. Since, as set out above, Julian Assange cannot be deemed to be prevented by the detention order from leaving the Embassy to seek health care, these facts are of limited importance when weighing opposing interests. In addition, the question of a "safe conduct" for more acute health care must, as stated by the prosecutor, primarily be deemed to be a matter for the authorities in the United Kingdom.

The importance of moving the criminal investigation forward

A preliminary investigation shall be conducted so that no one is put to unnecessary cost or inconvenience and as expeditiously as the circumstances permit (Chapter 23, Section 4 of the Code of Judicial Procedure). So the law enforcement authorities have an obligation to work with reasonable efficiency to make the period of detention as short as possible. Both the Court of Appeal and the Supreme Court have already stated in their previous examinations of the matter of detention that the long period that the detention has lasted makes it more necessary to examine alternative investigative possibilities of moving the preliminary investigation forward (see NJA 2015 p. 261).

Julian Assange has now been detained *in absentia* for almost six years. The very long period for which the detention has lasted must be taken into account in the assessment of proportionality. Another argument against continued detention *in absentia* is the fact that it took a long time for the prosecutor to start work on examining alternative avenues to move the preliminary investigation forward.

Moreover, some one year and four months have now elapsed since the Supreme Court issued its order in the matter of detention without any interview being held with Julian Assange and the delays that may be attributable to Ecuador rather than to Swedish authorities shall not be blamed on him (cf. NJA 2011 p. 518). This could also indicate that the detention should now be set aside.

On the other hand, since the beginning of 2015 a number of measures have been taken to bring about an interview with Julian Assange on UK territory or at the Embassy of Ecuador in London. A request for mutual legal assistance was sent to the United Kingdom and Ecuador in spring 2015. The UK gave permission in accordance with the request, which meant that the Swedish prosecutor and police would carry out the investigative measures. In contrast Ecuador did not give such permission. In late summer 2015 the Swedish Government took an initiative that resulted in an agreement on mutual legal assistance in criminal matters between Ecuador and Sweden. The agreement entered into force on 22 December 2015, after which a new request for legal assistance was sent to Ecuador. The application was, however, refused on formal grounds and a third application was sent to Ecuador on 16 March 2016. The prosecutor stated on 2 September 2016 that this application had been accepted and that it is now expected to be possible to hold an interview within the next few months. Account shall also be taken of the fact that, as an alternative possibility of carrying out the investigation, the prosecutor has now accepted the interview with Julian Assange being held by an Ecuadorian prosecutor according to a list of questions submitted in advance.

So it is seen that in the past period of just over one year the prosecutor has worked actively to move the investigation forward and has also accepted alternative investigative methods. In the view of the Court of Appeal, there is no reason to question the information that an interview with Julian Assange can be held in the next few months. The Court of Appeal also assumes that the prosecutor will, as soon as possible, take the additional investigative measures that may be called for on account of the interview before a decision is made on the question of prosecution.

Against this background the Court of Appeal concurs with the assessment of the District Court that the detention order still appears to be effective in bringing about an interview with Julian Assange and that an interview cannot be achieved by any less intrusive measure.

Taken together, what has now been said about the question of proportionality means the following. The public interest of the investigation being able to continue carries great weight. In view of that and of the risk that Julian Assange will evade legal

proceedings if the detention order is set aside, the reasons for continued detention outweigh the intrusion or other detriment that the measure entails for him. This means that there is at present no reason to set aside the detention order. Julian Assange's claim to that effect shall therefore be refused.

HOW TO APPEAL, see annex A

The detention order can be appealed without any restriction in time. The order regarding a hearing may only be appealed in connection with an appeal of the detention order.

Åsa Linghede

Record shown/